

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/4/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014898647
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014898647.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Z. republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. O. Vladíka a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna a M. S. Petrikovej, v právnej veci žalobcov 1/ L. bývajúcej v G., Z., 2/ V. rodenej Y. bývajúcej v G., 3/ S., bývajúceho v G., R. XX, všetci zastúpení JUDr. Máriom Hollerom, advokátom so sídlom v Košiciach, Krmanova 16, proti žalovanému Dopravný podnik mesta Košice, a.s., so sídlom v Košiciach, Bardejovská 6, o zriadenie vecného bremena, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 14 C 638/1997, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v G. z 26. júna 2013 sp. zn. 11 Co 203/2013 a rozsudku Okresného súdu Košice I z 27. septembra 2007 č. k. 14 C 638/1997-228 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Košice I zo 4. januára 2013 č. k. 14 C 638/1997-449, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom trovy dovolacieho konania v sume 831,64 € k rukám advokáta JUDr. Mária Hollera, advokáta so sídlom v Košiciach, Krmanova 16, do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I rozsudkom z 27. septembra 2007 č. k. 14 C 638/1997-228 zriadil časovo neobmedzené vecné bremeno v prospech žalovaného 1/, ktorému zodpovedá právo nerušene užívať časť nehnuteľnosti žalobcov, pôvodne zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. 1628, kat. územie G., ako parcela č. 9882/1, o výmere 1747 m², ktorej zodpovedajú novovytvorené parcely č. 3321/16, o výmere 853 m² a č. 3321/14 o výmere 894 m², ktoré sú vyznačené na geometrickom pláne, ktorý je súčasťou znaleckého posudku č. 7/2004 vypracovaného L., znalcom z odboru: Geodézia a kartografia, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku. Ďalej rozhodol, že žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 2.690.346,-Sk, žalobcovi 2/ sumu 672.591,- Sk a žalobkyni 3/ sumu 672.591,- Sk, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V časti o uloženie povinnosti žalovaným 1/ a 2/ odstrániť na vlastné náklady stavbu postavenú na pozemku žalobcov, ktorý bol pôvodne vedený v pozemnoknižnej vložke č. 1628, kat. územie G., ako parcela 9882/1, o výmere 1747 m², ktorej toho času zodpovedajú novovytvorené parcely č. 3321/14, o výmere 894 m² a č. 3321/16 o výmere 853 m² podľa geometrického plánu, ktorý je súčasťou znaleckého posudku č. 7/2004 vypracovaného znalcom L.,

ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku, zastavil. Proti žalovanému 2/ žalobu na zriadenie vecného bremena zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Súd prvého stupňa uviedol, že vykonal vo veci dokazovanie a zistil, že nehnuteľnosť pôvodne zapísaná v pozemnoknižnej vložke č. 1628 pre kat. územie G. ako parcela č. 9882/1, roľa D., o výmere 3510 m² bola v spoluvlastníctve V. v podiele 1/3, A. v podiele 1/3 a mal. C. T. v podiele 1/3. Na žiadosť Dopravného podniku mesta Košice došlo v roku 1988 k vyvlastneniu časti predmetnej nehnuteľnosti o výmere 1747 m² v prospech Československého štátu. V čase vyvlastňovacieho konania a tiež v čase vydania rozhodnutia číslo: Výst. 667/88-Ga zo dňa 3.6.1988 boli už všetci pôvodní spoluvlastníci mŕtvi. V. zomrela XX.X.XXXX a dedičstvo po nej nadobudli deti M. O. a V., t. j. žalobcovia 2/ až 4/. C. zomrela XX.X.XXXX a dedičstvo po nej nadobudol brat A. A. zomrel X.X.XXXX a dedičstvo po ňom nadobudol L. žalobca 1/. V dôsledku zásady univerzálnej sukcesie nastúpili do majetkoprávných vzťahov týchto pozemnoknižných zomretých spoluvlastníkov okamihom ich smrti ich dedičia. Vyvlastňovacie konanie sa viedlo nesprávne proti pôvodnej pozemnoknižnej vlastníčke V. a proti neznámym dedičom po C. a A.. Pokiaľ však príslušný orgán štátnej správy vykonávajúci toto vyvlastnenie konal ako s vyvlastňovaným s niekým iným ako vlastníkom a vlastnícke právo k veci, ktorá je predmetom sporu patrilo subjektom odlišným od vyvlastňovaných, nemohli nastať právne účinky, ktoré zákon s vyvlastňovaním spája. Na základe neúčinného vyvlastňovacieho konania a rozhodnutia nemohlo dôjsť k prechodu vlastníctva na Československý štát, ani na organizáciu, v prospech ktorej bola nehnuteľnosť vyvlastnená.

Na odvolanie žalovaného 1/ Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 9. septembra 2009 sp. zn. 11 Co 114/2007 rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku (I.), ktorým bolo zriadené časovo neobmedzené vecné bremeno za náhradu vo vzťahu žalobcov a žalovaného 1/ zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcom ani žalovanému 1/ právo na náhradu trov konania nepriznal. Zmenil rozsudok vo výroku o trovách štátu tak, že štátu sa právo na náhradu trov nepriznal. V odôvodnení uviedol, že ak štát, resp. štátny podnik (DPMK s.p. Košice) na základe tohto neúčinného vyvlastňovacieho rozhodnutia začal predmetné pozemky fakticky užívať na účel vyvlastnenia (investičná výstavba), chopil sa ich držby bez akéhokoľvek právneho titulu, išlo teda o prevzatie bez právneho dôvodu, čo je jeden s reštitučnými zákonmi typizovaných dôvodov pre vydanie veci oprávneným osobám podľa § 6 ods. 1 písm. p/ zák. č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, keďže k prevzatíu došlo v rozhodnej dobe. Tento predpis rovnako ako aj ostatné reštitučné predpisy vychádzali z domnienky, že vec prešla v rozhodnom období na štát a to aj v prípadoch jej prevzatia bez právneho dôvodu (aj tzv. okupáciou), pričom oprávnené osoby, ktoré si uplatnili nárok podľa týchto predpisov, sa stali vlastníkmi veci až jej vydaním. Tento reštitučný predpis, rovnako ako aj ostatné reštitučné predpisy, sú k všeobecným predpisom akým je najmä Občiansky zákonník vo vzťahu špeciality. Tento vzťah sa rieši podľa zásady lex specialis derogat legi generali, to znamená, že tam, kde existuje špeciálna úprava, nemožno použiť úpravu všeobecnú. Poukázal na skutočnosť, že v prípade prevzatia veci štátom v rozhodnom období bez právneho dôvodu neuplatnenie ochrany podľa reštitučných predpisov malo za následok stratu možnosti domáhať sa tejto hmotnoprávnej i procesnej ochrany podľa všeobecných predpisov.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ až 5/ dovolanie v časti zmeňujúceho výroku o zriadení časovo neobmedzeného vecného bremena za náhradu. Nesúhlasili so závermi odvolacieho súdu a uviedli, že každý z reštitučných predpisov riešil určenú oblasť úpravy a definoval, kto za akých okolností mohol od koho žiadať vydanie veci, resp. požadovať zaplatenie peňažnej náhrady. Žalobcovia si svoje práva uplatnili podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, pretože podľa ich názoru nebolo možné postupovať ani podľa jedného z tzv. reštitučných zákonov. Vyvlastňovacie konanie sa viedlo nesprávne proti vyvlastňovaným pozemkovoknižným vlastníkom, ktorí už nemali právnu subjektivitu. Okresný súd správne uzavrel, že toto vyvlastňovacie konanie vedené proti nevlastníkom vyvlastňovanej nehnuteľnosti sa uskutočnilo nezákonným spôsobom, keď aj ustanovenie opatrovníka v dôsledku nepravdivého vykonštruovaného dôvodu neznámeho pobytu týchto pozemkovoknižných spoluvlastníkov bolo tiež nezákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 Cdo 126/2010 z 19. júla 2011 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 9. septembra 2009 sp. zn. 11 Co 114/2007 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach z 10. septembra 2009 sp. zn. 11 Co 114/2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že po podaní odvolania (15. novembra 2007) voči prvostupňovému rozsudku žalovaným 1/ (č. l. 239) počas odvolacieho konania zomrel XX. februára XXXX Ing. Štefan Forrai. (žalobca 1/) a jeho právnymi nástupcami sa stali v záhlaví rozhodnutia uvedení žalobcovia 1/ a 2/. V priebehu odvolacieho konania zomrela aj žalobkyňa 3/ O. a to XX. marca XXXX a jej právnymi nástupcami sa stali S. a Z. Odvolací súd vec prejednal a rozsudok vyhlásil 9. septembra 2009. Opravné uznesenie vydal 10. septembra 2009. Ďalej skonštatoval, že v čase rozhodovania odvolací súd konal ako so žalobcom 1/ L. a ako so žalobkyňou 3/ O., ktorí však nemali spôsobilosť byť účastníkmi konania. Dovolací súd na základe uvedeného uviedol, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p., pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa dovolací súd napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a ani ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 26. júna 2013 sp. zn. 11 Co 203/2013 rozsudok okresného súdu v znení opravného uznesenia v napadnutých výrokoch, a to vo výroku I., ktorým sa zriadilo časovo neobmedzené vecné bremeno v prospech žalovaného, ktorému zodpovedá právo nerušene užívať časť nehnuteľnosti žalobcov, pôvodne zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. 1628, kat. územie G. ako parcela č. 9882/1, o výmere 1747 m², ktorej zodpovedajú novovytvorené parcely č. 3321/16, o výmere 853 m² a č. 3321/14, o výmere 894 m², ktoré sú vyznačené na geometrickom pláne, ktorý je súčasťou znaleckého posudku č. 7/2004 vypracovaného L., znalcom z odboru: Geodézia a kartografia, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 89.303,1268 €, žalobkyni 2/ sumu 22.325,9310 € a žalobcovi 3/ sumu 22.325,9310 €, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výrokoch o náhrade trov konania účastníkov (IV) a náhrade trov štátu (VI) potvrdil. V odôvodnení uviedol, že námietku žalovaného vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí 11 Co 114/2007 považoval za dôvodnú, a to na základe v tom čase (rok 2009) aktuálnu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ale aj na ustálenú súdnu prax v Českej republike. Ďalej uviedol, že v uvedenej dobe zastával názor, že v prípadoch prevzatia veci štátom v rozhodnom období bez právneho dôvodu (ako to je aj v tomto prípade), neuplatnenie ochrany podľa reštitučných predpisov malo za následok stratu možnosti domáhať sa ochrany podľa všeobecných predpisov, napr. podľa Občianskeho zákonníka žalobou na ochranu vlastníctva. V posudzovanej veci žalobcom v reštitučnom konaní pozemky vydané neboli, lebo si reštitučný nárok neuplatnili, preto sa ich vlastnícke právo neobnovilo. Poukázal na skutočnosť, že v dobe vydania prvého rozhodnutia aj iné senáty Krajského súdu v Košiciach pri riešení tejto otázky v obdobných veciach (napr. 6 Co 281/2008, 1 Co 267/2008) zastávali rovnaký názor. Tento názor v tej dobe považoval za správny aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovený v rozhodnutiach napr. 4 Cdo 180/2010 z 13.9.2011, 3 Cdo 93/2010 z 27.2.2012. Ústavný súd Slovenskej republiky však v Náleze sp. zn. III. ÚS 16/2013 z 28.3.2012, ktorým zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR 4 Cdo 180/2010 vyslovil názor, že „reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Preto, ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku, resp. finančnej náhrady domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva [podľa nástrojov ochrany vlastníckeho práva - žalôb určovacích, vindikačných (na vydanie veci), negatívnych (III. ÚS 178/06)] a že zo základných zásad občianskeho práva možno vyvodíť, že v situácii, keď povinnej osobe (štátu) nesvedčí žiadny právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ostalo naďalej k nehnuteľnosti zachované vlastnícke právo toho subjektu, ktorý bol jej posledným vlastníkom pred dňom zápisu vlastníckeho práva štátu, hoci zápis v evidencii nehnuteľnosti tomu nezodpovedá". Tento názor bol vyslovený Ústavným súdom SR aj v Náleze sp. zn. II. ÚS 478/2012, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 93/2010 (ide o obdobnú vec zriadenia vecného bremena, kde účastníkom - žalovaným je Dopravný podnik mesta Košice a.s.). Ďalej uviedol, že podľa vedomosti odvolacieho súdu aj Najvyšší súd SR v súčasnosti už pri rozhodovaní v obdobných

veciach vychádza z názoru, že „ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva ". V danej veci potom odvolací súd vzhľadom na uvedený vývoj judikatúry a najmä na už zmienený Nález Ústavného súdu II. ÚS 478/2012, nemohol zotrvať na právnom názore vyslovenom vo svojom rozsudku 11 Co 114/2007 z 9. septembra 2009 a v zmysle uvedeného posúdil otázku vlastníckeho práva k pozemkom užívaných žalovaným tak, že v dôsledku neúčinnosti predmetného vyvlastňovacieho rozhodnutia nedošlo k prechodu vlastníctva pozemkov na štát a preto žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) nestratili svoj vlastnícky vzťah k pozemkom. Záverom uviedol, že žaloba žalobcov je prípustná a žalobcovia majú aktívnu legitimáciu na jej podanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 243e ods. 1 v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. z dôvodu, že uvedenými rozhodnutiami bol porušený zákon a vyžaduje to ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania, ktoré nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami než podaním mimoriadneho dovolania. Uviedol, že v danom prípade je dôležité vyriešenie zásadnej právnej otázky, či v prípade, kedy je daný dôvod na vydanie veci podľa § 6 ods. 1 písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb. zákona o pôde, sa možno domáhať ochrany vlastníckeho práva k tejto veci podľa všeobecných právnych predpisov /žalobou na určenie vlastníckeho práva, či v tomto prípade žalobou o zriadenie vecného bremena/ podľa § 80 písm. c/ OSP. Ďalej uviedol, že účelom zákona č. 229/1991 Zb. je nielen zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v rokoch 1948 až 1989, ale rovnako tiež úprava vlastníckych vzťahov k pôde. Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. pokiaľ tento zákon neustanovuje inak, spravujú sa právne vzťahy k majetku uvedenému v odseku 1 osobitnými predpismi. To znamená, že iné právne predpisy sa uplatnia len v prípade, ak ide o vzťah, ktorý citovaný zákon neupravuje. Ak teda zákon č. 229/1991 Zb. stanovuje určité podmienky a postup pre uplatnenie nároku, nemožno ten istý nárok uplatňovať podľa iného právneho predpisu. To znamená, že „Uplatniť svoj nárok podľa všeobecného právneho predpisu možno len vtedy, ak chýba špeciálna právna úprava v osobitnom zákone. Odvolával sa aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2012 č. k. 3 Cdo 93/2010), ktorý na str. 12 rozsudku uvádza: "...ak v preskúmvanej veci bol daný reštitučný nárok podľa § 6 ods. 1 písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb., žalobcovia (oprávnené osoby) sa mohli domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva len postupom podľa reštitučného zákona č. 229/1991 Zb.. So zreteľom na uvedené je potom vylúčené úspešne sa domáhať ochrany vlastníckeho práva podľa § 135c Občianskeho zákonníka, lebo takouto žalobou podľa tohto ustanovenia nemožno obchádzať účel reštitučného zákona...' Krajský súd v Košiciach v odôvodnení uviedol, že ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, žalobcovia nestratili svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa domáhali svojho nároku žalobou podľa všeobecného predpisu občianskeho práva. Prevzatie veci štátom na základe rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo vadné, neúčinné, je prevzatím veci bez právneho dôvodu (§ 6 ods. 1 písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb.). V tejto spojitosti generálny prokurátor poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 130/2007, sp. zn. 3 Cdo 120/2003, v ktorých je uvedené, že aj v prípadoch prevzatia nehnuteľnosti štátom v rozhodnom období bez právneho dôvodu, neuplatnenie nároku podľa reštitučného zákona má za následok stratu možnosti domáhať sa tejto hmotnoprávnej i procesnoprávnej ochrany podľa všeobecných predpisov. Nevyužitím možnosti domáhať sa tohto nároku v zákonnej lehote došlo k nezvratnému zániku práva. Prijatím reštitučných zákonov štát súčasne vylúčil možnosť uplatniť tieto práva inak, teda podľa všeobecných predpisov. Generálny prokurátor navrhol, aby najvyšší súd napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Žalobcovia vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedli, že generálny prokurátor sa vo svojom mimoriadnom dovolaní opätovne vracia už k prelomenému právnomu záveru, že žalobcovia neboli na vedenie súdneho sporu aktívne legítimovaní a že si mali svoje práva uplatniť prostredníctvom reštitučných zákonov a teda nemajú právo domáhať sa ochrany svojich práv podľa všeobecných právnych predpisov. Poukázali na nález ústavného súdu zo dňa 28.3.2012, č. k. III. ÚS 16/2012-32,

ktorým bola táto zásada v celom rozsahu prelomená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je podané opodstatnene.

V prvom rade treba poukázať, že mimoriadne dovolanie voči právoplatnému súdnemu rozhodnutiu v danej veci najvyšší súd vyhodnotil ako prípustné.

Dovolací súd sa pri hodnotení tejto zásadnej otázky opieral o nasledujúce právne úvahy a fakty:

Posudzovanie prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky už dlhší čas významne rezonuje v súdnej judikatúre aj v právnej vede a je spojené s odchylnými právnymi názormi. V praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa spravidla tento mimoriadny opravný prostriedok rešpektoval ako účinný prostriedok nápravy tých pochybení, ktoré zákonodarca taxatívnym spôsobom pomenoval v ustanovení § 243e Občianskeho súdneho poriadku. Podmienky pre jeho uplatnenie určovalo i zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. Rc 36/2008. Tento procesný inštitút akceptoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky. Ako príklad možno uviesť jeho nález sp. zn. I. ÚS 118/2013 z 22. januára 2014, ktorým bolo vyslovené porušenie práva sťažovateľky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 2/2011 o zamietnutí mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Navyše inštitút mimoriadneho dovolania má mať naďalej svoje nenahraditeľné miesto v civilnom konaní, keďže oba schválené vládne návrhy zákonov - Civilný sporový poriadok (viď ustanovenie § 458 ods. 1, ods. 2) ako aj Civilný nesporný poriadok (viď ustanovenie § 78 ods. 1, ods. 2) ho znovu upravujú. Z dôvodovej správy týchto nových kódexov vyplýva, že jeho legislatívna modifikácia vychádza zo štrasburskej judikatúry.

Dovolaciemu súdu je známy obsah uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PLz. ÚS 3/2015-22 z 18. marca 2015, ktorým, dodržiavajúc zásadu jednotnosti súdneho rozhodnutia, zjednotil rozdielne právne názory svojich senátov na povinnosť účastníka konania využiť všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky pred samotným podaním podnetu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania ako aj spoločné stanovisko občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k prípustnosti mimoriadneho dovolania v zmysle § 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky viazaný. Napriek tomu, že nejde o formálnu záväznosť (v súlade s ustanovením § 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR a o konaní pred ním sú uznesením jeho pléna výlučne viazané všetky tu pôsobiace senáty), ide o faktickú záväznosť, čiže o tzv. „precedens de facto“.

Kardinálnu otázku spojenú s aplikáciou vyššie citovaného uznesenia pléna Ústavného súdu však predstavujú jeho intertemporálne dopady na aktuálnu rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu. Generálny prokurátor Slovenskej republiky postupujúc podľa zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu č. 36/2008 podal do doby konfirmácie názoru Ústavného súdu viacero mimoriadnych dovolaní bez akýchkoľvek obmedzujúcich podmienok.

Vo všeobecnosti by malo platiť, že zjednocujúce stanovisko pôsobí nielen do budúcnosti, ako je to pri zrušení protiústavných právnych predpisoch, ale nový právny názor je aplikovateľný na všetky pred súdmi prebiehajúce konania (primerane § 154 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd skúmal, či táto premisa platí

bezvýhradne aj na vzniknutú procesnú situáciu, t. j. na rozhodovanie o mimoriadnych dovolaniach generálneho prokurátora podaných do nastúpenia faktických účinkov zjednocujúceho stanoviska Ústavného súdu Slovenskej republiky.

V tejto súvislosti treba v prvom rade zdôrazniť, že materiálny právny štát stojí mimo iného na dôvere občanov v právo a právny poriadok. Podmienkou takejto dôvery je stabilita právneho poriadku a dostatočná miera právnej istoty občanov. Stabilita právneho poriadku a právna istota je ovplyvňovaná nielen legislatívnou činnosťou štátu (tvorbou práva), ale tiež činnosťou štátnych orgánov aplikujúcich právo. Nemožno opomenúť, že k nej patrí aj súdna judikatúra. Práve ochrana oprávnenej dôvery občanov v právo, ktoré tu (v čase podania mimoriadneho dovolania) predstavoval ustálený výklad právnej normy vo forme stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, by mala byť pre podané mimoriadne dovolania pred novým právnym záverom Ústavného súdu Slovenskej republiky prioritná. Možno mať tak za to, že sú tu dané špecifiká výnimočnej situácie, ktorá je založená intenzívnejším záujmom na ochrane legitímnych očakávaní adresátov na riadnom prejednaní mimoriadneho opravného prostriedku. Generálny prokurátor Slovenskej republiky, ktorý podal mimoriadne dovolanie na podnet účastníka konania, využil svoje procesné oprávnenie v súlade s dlhoročne zaužívanou právnou praxou sledujúcou ochranu práv účastníka konania. Ak teda generálny prokurátor Slovenskej republiky už podal mimoriadne dovolanie, ide o využitie jeho práv v takej intenzite, že jeho prípadné odmietnutie len s poukazom na reštrikcie dané uznesením pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky, resp. „zmeňujúce“ spoločné stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky by podľa dovolacieho súdu znamenalo neprimerane tvrdý zásah do práv účastníka konania, ktorý neuplatnil včas riadny, resp. tu iný mimoriadny opravný prostriedok, lebo spoliehajúc sa na bežnú súdnu prax priamo inicioval u generálneho prokurátora podanie mimoriadneho dovolania. Ani od generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ako prostredníka jedného z účastníkov konania na mimoriadne opravné konanie, nemožno očakávať, aby v prípade reálneho využitia svojho mimoriadneho oprávnenia v „tolerantnom právnom prostredí“, mohol odhadovať budúci názorový vývoj Ústavného súdu Slovenskej republiky v otázke výkladu jeho zákonných predpokladov.

Dovolací súd dodáva, že vzhľadom na vyššie uvedené a na čas podania mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora (27. marca 2014) ako aj s poukazom na individuálnu vec, v ktorej účastníci konania v minulosti podali dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol a rozhodnutie v ktorej vychádza zo zmeňujúcej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky, považuje za správne vysloviť prípustnosť podaného mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora.

Dovolací súd ďalej uvádza, že je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatorne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými § 237 ods. 1 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V konaní o mimoriadnom dovolaní neboli procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. namietané a tieto neboli ani zistené.

K argumentácii generálneho prokurátora uvádza nasledovné:

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o

jeho občianskych právach a záväzkoch.

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (I. ÚS 22/03).

Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Samotné súdne rozhodnutie završuje poskytovanie súdnej ochrany.

Podľa § 6 ods. 1 písm. p/ zák. č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľností bez právneho dôvodu.

Podľa § 135c ods. 1 až 3 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník:

Ak niekto zriadi stavbu na cudzom pozemku, hoci na to nemá právo, môže súd na návrh vlastníka pozemku rozhodnúť, že stavbu treba odstrániť na náklady toho, kto stavbu zriadil (ďalej len "vlastník stavby").

Pokiaľ by odstránenie stavby nebolo účelné, prikáže ju súd za náhradu do vlastníctva vlastníkovi pozemku, pokiaľ s tým vlastník pozemku súhlasí.

Súd môže usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby aj inak, najmä tiež zriadiť za náhradu vecné bremeno, ktoré je nevyhnutné na výkon vlastníckeho práva k stavbe.

Podľa § 80 ods. 1 písm. a/ až c/ zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok:

Návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä:

a/ o osobnom stave (o rozvoze, o neplatnosti manželstva, o určení, či tu manželstvo je alebo nie je, o určení rodičovstva, o osvojení, o spôsobilosti na právne úkony, o vyhlásení za mŕtveho);

b/ o splnení povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva;

c/ o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

V prejednávanej veci sa žalobcovia domáhali, aby súd uložil žalovanému povinnosť odstrániť na vlastné náklady stavbu postavenú na pozemku žalobcov, ktorý je vedený v katastri nehnuteľností Okresného úradu Košice IV., odboru katastrálneho na LV č. XXXX . ako časť parcely č. 9882/1 roľa o výmere 1747 m², katastrálne územie G.. V prípade zistenia, že odstránenie stavby žalovaného nie je účelné, navrhli žalobcovia usporiadať pomery medzi nimi, ako vlastníkmi pozemku, a žalovaným, ako vlastníkom stavby, inak v zmysle § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na skutočnosť, že žalobcovia nesúhlasia s prikázaním stavby do ich vlastníctva, navrhli in eventum, pre prípad, že nie je účelné a spravodlivé stavbu žalovaného odstrániť, vydať nasledovný rozsudok: Zriaďuje sa časovo neobmedzené vecné bremeno v prospech žalovaného DPMK a. s., ktorému zodpovedá právo nerušene užívať nehnuteľnosť žalobcov 1/ až 9/ vo výmere 1747 m² vyznačené na geometrickom pláne vyhotovenom v konaní, a to za peňažnú náhradu vyčíslenú znaleckým posudkom.

V prejednávanej veci bolo nepochybne zistené, že vyvlastňovacie konanie sa viedlo nesprávne proti pôvodnej pozemnoknižnej vlastníčke V. a proti neznámym dedičom po C. Pokiaľ však príslušný orgán štátnej správy vykonávajúci toto vyvlastnenie konal ako s vyvlastňovaným s niekým iným ako

vlastníkom a vlastnícke právo k veci, ktorá je predmetom sporu patrilo subjektom odlišným od vyvlastňovaných, nemohli nastať právne účinky, ktoré zákon s vyvlastňovaním spája. Na základe neúčinného vyvlastňovacieho konania a rozhodnutia nemohlo dôjsť k prechodu vlastníctva na Československý štát, ani na organizáciu, v prospech ktorej bola nehnuteľnosť vyvlastnená. Z uvedeného potom vyplýva, že došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu.

Generálny prokurátor vo svojej argumentácii tvrdí, že účelom zákona č. 229/1991 Zb. je nielen zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v rokoch 1948 až 1989, ale rovnako tiež úprava vlastníckych vzťahov k pôde. Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. pokiaľ tento zákon neustanovuje inak, spravujú sa právne vzťahy k majetku uvedenému v odseku 1 osobitnými predpismi. To znamená, že iné právne predpisy sa uplatnia len v prípade, ak ide o vzťah, ktorý citovaný zákon neupravuje. Žalobcovia v konaní poukázali na to, že v ich prípade využitie ustanovení zákona č. 229/1991 Zb. bolo vylúčené z dôvodu, že citovaný zákon sa vzťahuje na pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond, pričom pozemky, ktoré boli predmetom sporu, boli zastavané. V skutočnosti pre postup podľa druhej časti zákona č. 229/1991 Zb. treba ustanovenie § 1 ods. 1 uplatňovať v spojení s § 30 tohto zákona, podľa ktorého pre postup podľa druhej časti tohto zákona sa za majetok uvedený v § 1 ods. 1 považuje aj majetok, ktorý sa v čase odňatia vlastníckeho práva na tieto účely užíval. Pritom je nepochybné, že žalovaný, resp. jeho právny predchodca vyvlastňoval pozemky, ktoré tvorili poľnohospodársky pôdny fond, ornú pôdu. Žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia ako oprávnené osoby mali možnosť uplatniť nárok na vydanie veci na pozemkovom úrade, prípadne vyzvať povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. V prípade, ak pozemky boli zastavané a nebolo možné ich vydať, podľa § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. sa oprávnenej osobe mali previesť bezodplatne do vlastníctva iné pozemky vo vlastníctve štátu, pokiaľ s tým oprávnená osoba súhlasí. Ak teda zákon č. 229/1991 Zb. stanovuje určité podmienky a postup pre uplatnenie nároku, nemožno ten istý nárok uplatňovať podľa iného právneho predpisu. To znamená, že uplatniť svoj nárok podľa všeobecného právneho predpisu možno len vtedy, ak chýba špeciálna právna úprava v osobitnom zákone.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že tento názor zdieľa aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2012 č. k. 3 Cdo 93/2010), k str. 12 rozsudku uvádza: "...ak v preskúmvanej veci bol daný reštitučný nárok podľa § 6 ods. 1 písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb., žalobcovia (oprávnené osoby) sa mohli domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva len postupom podľa reštitučného zákona č. 229/1991 Zb. So zreteľom na uvedené je potom vylúčené úspešne sa domáhať ochrany vlastníckeho práva podľa § 135c Občianskeho zákonníka, lebo takouto žalobou podľa tohto ustanovenia nemožno obchádzať účel reštitučného zákona..."

Ďalej tvrdil, že prevzatie veci štátom na základe rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo vadné, neúčinné, je prevzatím veci bez právneho dôvodu (§ 6 ods. 1 písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb.). Uviedol, že k tomuto sa vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 130/2007, sp. zn. 3 Cdo 120/2003, „v ktorých je uvedené, že aj v prípadoch prevzatia nehnuteľnosti štátom v rozhodnom období bez právneho dôvodu, neuplatnenie nároku podľa reštitučného zákona má za následok stratu možnosti domáhať sa tejto hmotnoprávnej i procesnoprávnej ochrany podľa všeobecných predpisov". Nevyužitím možnosti domáhať sa tohto nároku v zákonnej lehote došlo k nezvratnému zániku práva. Prijatím reštitučných zákonov štát súčasne vylúčil možnosť uplatniť tieto práva inak, teda podľa všeobecných predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci na základe podaného mimoriadneho dovolania posudzoval, či bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 26. júna 2013 sp. zn. 11 Co 203/2013 a rozsudkom Okresného súdu Košice I v znení opravného uznesenia v napadnutých výrokoch porušený zákon.

V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že Krajský súd v Košiciach sa v odôvodnení rozsudku z 26. júna 2013 sp. zn. 11 Co 203/2013 skutočne podrobne vysporiadal aj so svojim odlišným rozhodnutím zo dňa 9. septembra 2009 sp. zn. 11 Co 114/2007 ako aj s rozhodovacou činnosťou

Krajského súdu v Košiciach v obdobných veciach. Ďalej ucelene zhodnotil rozhodovaciu činnosť v danej oblasti a jej vývoj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej uvádza, že rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v čase vydania v poradí prvého rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 114/2007 (rok 2009) skutočne vychádzala z názoru (ako uvádza vo svojom rozhodnutí krajský súd), že v prípadoch prevzatia veci štátom v rozhodnom období bez právneho dôvodu (ako to je aj v tomto prípade), neuplatnenie ochrany podľa reštitučných predpisov malo za následok stratu možnosti domáhať sa ochrany podľa všeobecných predpisov, napr. podľa Občianskeho zákonníka žalobou na ochranu vlastníctva napr. rozhodnutia 3 Cdo 93/2010, 4 Cdo 180/2010. V tejto časti je možné stotožniť sa aj s odkazmi generálneho prokurátora na staršiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky však v rámci svojej rozhodovacej činnosti v Náleze sp. zn. III. ÚS 16/2013 z 28.3.2012, ktorým zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR 4 Cdo 180/2010 vyslovil názor, že „reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Preto, ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku, resp. finančnej náhrady domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva, a že zo základných zásad občianskeho práva možno vyvodíť, že v situácii, keď povinnej osobe (štátu) nesvedčí žiadny právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ostalo naďalej k nehnuteľnosti zachované vlastnícke právo toho subjektu, ktorý bol jej posledným vlastníkom pred dňom zápisu vlastníckeho práva štátu, hoci zápis v evidencii nehnuteľnosti tomu nezodpovedá. Tento názor vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky aj v Náleze sp. zn. II. ÚS 478/2012, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 93/2010 (o toto rozhodnutie, neskôr zrušené Ústavným súdom Slovenskej republiky, opiera svoju argumentáciu generálny prokurátor Slovenskej republiky v podanom mimoriadnom dovolaní). Rovnaký právny záver Ústavný súd vyslovil vo svojich ďalších rozhodnutiach, z ktorých možno príkladmo uviesť III. ÚS 178/06, II. ÚS 249/2011. Následne aj z ďalšej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že najvyšší súd v súčasnosti už pri rozhodovaní v obdobných veciach vychádza z názoru, že „ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Cdo 47/2011 z 18.9.2012, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Cdo 448/2013 z 20. januára 2015.

Z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a v konečnom dôsledku aj zo samotného spisového materiálu v tejto veci je zrejmé, že najmä pod vplyvom zmenenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky došlo k zmene rozhodovacej činnosti aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k otázke, či slovenský právny poriadok nevyklučuje uplatnenie práv určovacou žalobou za súčasnej existencie reštitučného zákonodarstva v prípade, ak žalobca, ktorý nevyužil možnosť uplatniť si svoj nárok na základe reštitučných predpisov, podal žalobu, ktorou žiadal určiť, teda deklarovať existenciu svojho vlastníckeho práva (III. ÚS 102/04, II. ÚS 231/09, II. ÚS 249/2011), pričom dospel k záveru, že reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Preto, ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku, resp. finančnej náhrady domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva.

V danej veci potom odvolací súd správne, vzhľadom na uvedený vývoj judikatúry a najmä Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 478/2012 a III. ÚS 16/2012 (ale nie len citované) posúdil otázku vlastníckeho práva k pozemkom užívaných žalovaným tak, že v dôsledku neúčinnosti predmetného vyvlastňovacieho rozhodnutia nedošlo k prechodu vlastníctva pozemkov na štát a preto žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) nestratili svoj vlastnícky vzťah k pozemkom. Žaloba žalobcov je prípustná a žalobcovia majú aktívnu legitimáciu na jej podanie. Samotné odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch stupňov ale najmä napadnutého rozsudku krajského súdu vytvára presvedčivý

podklad pre záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o tom, že súdy prvého a druhého stupňa posudzovali napadnutú vec správne, ich rozhodnutia sú v napadnutom rozsahu vecne správne a mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol.

Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148a ods. 2 O.s.p.). V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný. Právo na náhradu trov dovolacieho konania preto vzniklo žalobcom (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. § 149 O.s.p.). Žalobcovia si náhradu trov dovolacieho konania uplatnili a ich výšku vyčíslili. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou vzal zreteľ k tomu, že právny zástupca žalobcov zastupoval týchto účastníkov už v konaní pred oboma nižšími stupňami súdov. Žalobcom preto priznal náhradu trov dovolacieho konania iba za jeden úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia žalobcov k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora [§ 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Pri určení odmeny za tento úkon právnej služby vychádzal z tarifnej odmeny vyplývajúcej z § 10 ods. 1 vyhlášky a jej výšku za 1 úkon právnej služby určil sumou 831,34 € [t. j. 686,33 € (§ 10 ods. 1 vyhlášky) + režijný paušál 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + DPH 137,26 €, čo predstavuje spolu 831,34 €].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.